

Copyright © The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2026.4.25>
УДК 351:338.26

Т. А. Заяць,
д. е. н., професор, зав. відділу соціального капіталу, Інститут демографії та досліджень якості життя імені Михайла Птухи НАН України
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9767-5527>
Г. О. Краєвська,
к. е. н., ст. досл., пров. наук. співроб. відділу соціального капіталу, Інститут демографії та досліджень якості життя імені Михайла Птухи НАН України
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0239-8855>
В. С. Заяць,
к. е. н., ст. наук. співроб., пров. наук. співроб. відділу поведінкової економіки, Інститут демографії та досліджень якості життя імені Михайла Птухи
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5757-9613>

ПРІОРИТЕТИ РОЗВИТКУ СТРАТЕГІЧНОГО ПАРТНЕРСТВА І ПЛАНУВАННЯ В УКРАЇНІ

T. Zaiats,
Doctor of Economic Sciences, Professor, Head of the Department of Social Capital, Mykhailo Ptoukha Institute for Demography and Life Quality Research of the NAS of Ukraine
H. Kraievskaya,
PhD in Economics, Senior Researcher, Leading Researcher of the Department of Social Capital, Mykhailo Ptoukha Institute for Demography and Life Quality Research of the NAS of Ukraine
V. Zaiats,
PhD in Economics, Senior Researcher, Leading Researcher of the Behavioral Economics Department, Mykhailo Ptoukha Institute for Demography and Life Quality Research of the NAS of Ukraine

PRIORITIES FOR STRATEGIC PARTNERSHIP DEVELOPMENT AND PLANNING IN UKRAINE

Статтю присвячено актуальним проблемам визначення і обґрунтування пріоритетів стратегічного партнерства і планування у контексті сучасних трансформаційних зрушень у суспільному розвитку. Розглянуто новітні зміни в системі стратегічного партнерства під впливом воєнних дій. Встановлено, що його ідеальна модель може ґрунтуватись лише на високому потенціалі довіри і відповідальності, надійних, міцних і взаємовигідних соціальних зв'язках. Розвиток стратегічного партнерства в Україні має забезпечувати успішну реалізацію масштабних довгострокових проєктів з об'єднанням ресурсів усіх учасників і оптимальним розподілом системи ризиків і відповідальності. Зростання ефективності партнерства та формування необхідної для їх забезпечення інфраструктурної системи стримують певні бар'єри: інформаційно-комунікативні і ресурсні обмеження; прояви інституційної слабкості управлінських структур; недостатня мотивація участі громадського сектора. Виявлено зростаючу динаміку стратегій соціально-економічного розвитку територіальних громад України, попри виклики воєнного стану. Різні підходи місцевої влади та громадського активу до стратегування в системі управління розвитком громад обумовлюють різну якість документів стратегічного значення. Доведено необхідність модернізації системи проєктування і планування розвитку територіальних громад. Модель стратегічного планування розвитку громад воєнного періоду має орієнтуватись на зростання опірності ризикам і загрозам та здійснюватись із залученням широкого кола фахівців. Для різного типу громад не існує універсальної моделі такої стратегії, її вибір обумовлений соціально-економічним потенціалом громад, баченням перспективи та спроможністю забезпечити стійкий розвиток. У сучасній організаційній системі забезпечення розвитку партнерства пріоритетним завданням найближчої перспективи є зміцнення мотиваційної основи партнерських відносин. Формування системи партнерства з орієнтацією на баланс суспільних, регіональних і місцевих інтересів дасть змогу прискорити відновлювальні процеси в країні та її регіонах.

The article is devoted to the current problems of determining and substantiating the priorities of strategic partnership and planning in the context of modern transformational shifts in social development. The latest changes in the system of strategic partnership that occurred under the influence of military actions are considered. It has been established that an ideal partnership model can only be based on a high potential for trust and responsibility, reliable, strong and mutually beneficial social ties. The development of strategic partnership in Ukraine should ensure the successful implementation of large-scale long-term projects with the pooling of resources of all participants and the optimal

distribution of the system of risks and responsibilities. It has been established that the development of effective partnerships and the formation of the infrastructure system necessary to ensure them are hindered by certain barriers: information, communication and resource limitations; manifestations of institutional weakness of management structures; insufficient motivation for the participation of the public sector. The need to modernize the system of designing and planning the development of territorial communities has been proven. The growing dynamics of strategies for the socio-economic development of territorial communities in Ukraine, despite the challenges of martial law, has been revealed. Significant differences are due to different approaches of local authorities and civil society to the role of strategy in the community development management system. The model of strategic planning for the development of war-time communities should focus on increasing resilience to risks and threats and be implemented with the involvement of a wide range of specialists. There is no universal model of such a strategy for different types of communities; its choice is determined by the socio-economic potential of the communities, their vision of the future, and their ability to ensure sustainable development in the modern organizational system for ensuring the development of partnerships, the priority task of the near future is to strengthen the motivational basis of partnership relations. The formation of a system of public-private partnerships with an orientation towards the balance of public, regional and local interests will allow accelerating the recovery processes in the country and its regions.

Ключові слова: *стратегічне партнерство і планування, пріоритети розвитку, стратегії розвитку громад, модель партнерства, перспективи розвитку.*

Keywords: *strategic partnership and planning, development priorities, community development strategies, partnership model, development prospects.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. У довоєнний і воєнний період в Україні відбулось істотне оновлення нормативно-правового забезпечення стратегічного партнерства і стратегічного планування на національному і локальному рівнях з метою розширення їх впливу на різні сфери суспільного буття та реалізацію нових можливостей соціально-економічного розвитку в складних суспільно-політичних умовах. З початком воєнних дій змінено пріоритети партнерства на тлі нових, нерідко

непередбачуваних обмежень, ризиків і загроз, пов'язаних з необхідністю оптимально поєднувати стратегічні завдання розвитку з поточними (облаштування і допомога внутрішньо переміщеним особам, підтримка ЗСУ, відновлення зруйнованих об'єктів). Війна вимагає переосмислення теоретичних засад і практики формування і розвитку партнерської співпраці, необхідної для зміцнення обороноздатності держави та розширення мережі її міжнародної підтримки. Комплексний підхід до розвитку стратегічного партнерства і модернізації системи планування, їх оцінювання з позиції національних інтересів прискорюватимуть вирішення внутрішніх проблем країни та досягнення євроінтеграційних, зовнішньоекономічних цілей.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Широкий спектр сучасних наукових досліджень з пріоритезації розвитку системи партнерства і модернізації планування охоплює різні аспекти цієї наукової проблематики, передовсім інституційно-економічні, соціально-економічні, фінансово-економічні та організаційно-економічні. Неоднозначність і суперечливість наявних оцінок цих важливих інструментів суспільного і місцевого соціально-економічного розвитку доводять актуальність їх модернізації.

Концептуальні засади та теоретичні основи розвитку партнерства сформовано науковими працями вітчизняних вчених, передовсім Запатріної І. [1], Зуєва Ю. [2], Крилова Д. [3], Дерій Ж., Грицька Ю., Стецик Я. [4], Силенка М. [5], які розглядають ці проблеми у контексті впливу на економіку та можливості ефективного управління економікою. В дослідженнях [2] зазначено, що механізми партнерства наразі не є досконалими, нерідко вони спричиняють недостатню прозорість чи нерівний розподіл ризиків, а відтак не завжди є вигідними суспільству чи окремим спільнотам.

У публікаціях Міжнародної антикорупційної організації Transparency International Ukraine [6] акцентовано увагу на тому, що зменшення бюджетного навантаження дає змогу реалізовувати більше проєктів, хоча у перспективі видатки конкретного проєкту можуть виявитись вищими, ніж

при фінансуванні за звичайною схемою. Серед інших проблем, пов'язаних з розвитком стратегічного партнерства, зазначають такі: у разі відведення земель відсутні чіткі строки та правила, вимоги до їх оцінювання за ринковими стандартами, що нерідко спричиняє недоречності в земельному кадастрі, а також випадки використання цінних земель задешево чи без конкурсу та навіть їх приватизацію як партнерських проєктів; під час реалізації окремих житлових чи будівельних проєктів не ведеться розроблення необхідної документації, що може призвести до хаотичної забудови, яка перевантажить дороги, комунікації чи школи; зберігається ймовірність економічно невігідних проєктів з прибутком лише для приватних компаній; залучення до партнерств недобросовісних учасників може призвести до таких негативних наслідків, як тіньові схеми приватизації, заміщення соціального житла комерційним; грантове фінансування може спричинити неефективне використання коштів чи їх виведення [6-9].

Метою статті є визначення пріоритетів та узагальнення сучасних тенденцій розвитку стратегічного партнерства і планування в умовах нестабільності і високих ризиків матеріальних, фінансових і людських втрат.

Основний текст. Розвиток стратегічно значущих партнерських відносин, їх імплементація в ринкову систему є необхідним атрибутом розвиненої економіки для досягнення ресурсного синергетичного ефекту взаємодії (приріст інновацій та інвестицій, можливого прибутку, зміцнення конкурентних позицій, прискорення в досягненні цілей розвитку) на основі взаємовигідної співпраці. Такі відносини передбачають прозорість організаційних елементів взаємодії, зміцнення довіри між державними та приватними партнерами, контроль громадськості за використанням бюджетних коштів і коштів донорів.

Сучасна ідеальна модель ефективного партнерства ґрунтується на високому потенціалі взаємної довіри, надійних, міцних і взаємовигідних

зазвичай на реалізацію масштабних довгострокових проєктів з об'єднанням ресурсів і оптимальним розподілом системи ризиків. За даними Міністерства економіки, докiлля та сiльського господарства України на умовах державно-приватного партнерства реально виконується не більше 10 % укладених договорiв, з яких 4,5 % припадає на концесiйнi угоди, 3 % – спiльну дiяльнiсть та 2,5 % складають iншi угоди. Iз загальної кiлькостi договорiв спiвробiтництва 57 % не виконується взагалi, 26,5 % припинено через завершення термiну чи iншi причини, 6,5 % договорiв призупинено у зв'язку iз вiйною [8].

Проте на шляху розвитку ефективних стратегiчних партнерств та формування необхідної для iх забезпечення iнфраструктурної системи нерiдко виникають перешкоди i бар'єри, якi вимагають формування нових пiдходiв до розвитку партнерських вiдносин.

По-перше, це iнформацiйно-комунiкативнi i ресурснi обмеження, для подолання яких нерiдко потрiбнi додатковi цифровi платформи, фiнансовi i кадровi ресурси, якi не завжди є в наявностi чи вони використовуються на iншi, прiоритетнi соцiальнi потреби. Для розроблення договорiвних i стратегiчно значущих документiв необхідним є значний масив вихiдної економiко-статистичної iнформацiї, данi багатьох державних реєстрiв, мiстобудiвної документацiї, а також соцiологiчної iнформацiї, результатiв опитування мiсцевих жителiв.

По-друге, прояви iнституцiйної слабкостi управлiнських структур внаслiдок вiдсутностi належного досвiду самоврядування, розриви мiж реальними потребами i фiнансовими можливостями перешкоджають успiшностi розвитку партнерських вiдносин. Йдеться про потенцiал органiзацiйної спроможностi мiсцевої влади, її намiри об'єднати навколо розроблення i реалiзацiї проєктiв широке коло учасникiв, передовсiм представникiв державних органiв управлiння, мешканцiв територiальної громади, пiдприємцiв, освiтян, науковцiв.

По-третє, недостатня мотивація громадського сектора щодо участі у розробленні документів стратегічного значення через необхідність вирішення гуманітарних проблем воєнного часу, невисокий рівень довіри до місцевої влади у зв'язку з можливими корупційними ризиками, а також його невпевненість у результативності об'єднання зусиль для вирішення реальних соціальних проблем в умовах обмежень воєнного часу.

Попри визнані міжнародними структурами досягнення України у сфері реформування вітчизняної економіки, поки що не досягнуто виконання таких стратегічно значущих завдань, як зменшення надмірної диференціації громад і територій за основними показниками соціально-економічного розвитку; останніми роками вона зростає через вимушену міграцію населення та релокацію бізнесу в більш безпечні регіони. Крім того, збереглися вади раніше сформованої системи планування місцевого рівня, зокрема, відсутність її надійного стратегічного фундаменту, який би забезпечував структурну цілісність, надійність використовуваного інформаційно-методичного інструментарію та реалістичність виконання запланованих показників. Крім того, невеликий досвід самоуправління в більшості територіальних громад істотно обмежує можливості модернізації системи планування на місцевому рівні.

Пріоритетним напрямом розвитку стратегічного партнерства і планування в Україні є активізація місцевого рівня, активне залучення до цих процесів територіальних громад країни та розвиток партнерства на основі сучасних технологій, тобто новітніх ресурсних, інфраструктурних та комунікаційних засобів. Публічно-приватне-громадське партнерство як інноваційна форма співробітництва учасників на тлі європейських тенденцій набуває поширення в Україні. Доцільність залучення до партнерської взаємодії, сформованої між державним і приватним секторами, третього партнера, яким є інститути громадянського суспільства, доведена часом і підтверджена успішністю таких соціальних ініціатив в європейських країнах. Це дає змогу організувати планову, довгострокову та інституціоналізовану

взаємодію між партнерами, конкретизувати завдання партнерських проєктів та посилити контроль за їх реалізацією на місцевому рівні.

Система документів стратегічної значущості на цьому рівні управління визначає вектори їх розвитку, просторовий устрій та конкретні організаційно-економічні заходи. Процес стратегічного планування регулюється Законом України "Про засади державної регіональної політики", Законом України "Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку", Постановою КМУ "Про схвалення Прогнозу економічного і соціального розвитку на 2026-2028 роки".

Відповідно до законодавства України Стратегії розвитку територіальних громад є ключовим документом щодо бачення, пріоритетів та цілей їх розвитку з відповідним планом заходів та фінансуванням. Громади розробляють Комплексні плани просторового розвитку території, а також Програми економічного і соціального розвитку, що містить перелік конкретних організаційно-економічних заходів та показників на поточний бюджетний період. Обов'язковим є розроблення секторальних стратегій, які орієнтовані на розвиток системи надання послуг у сфері охорони здоров'я, освіти, туризму на території громади. Крім того, Законом України № 2389-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо засад державної регіональної політики та політики відновлення регіонів і територій» від 09.07.2022 р. передбачено розроблення програм комплексного відновлення регіонів і територіальних громад, які постраждали внаслідок воєнної агресії та які можуть бути основою для розроблення планів просторового розвитку.

На державному рівні потрібно упорядкувати і можливо дещо спростити систему проєктування і планування розвитку територіальних громад, яка на думку розробників цих документів припускає певне дублювання окремих положень та нерідко є доволі трудомісткою. Більшість територіальних громад в Україні розробляє відповідні стратегії розвитку та здійснює їх реалізацію в складних умовах війни та обмежень кадрових і фінансових

ресурсів. Напередодні війни, тобто на початку 2022 року 43 % територіальних громад країни мали затверджену стратегію розвитку, у 44 % громад цей документ знаходився на етапі розробки, 13 % територіальних громад, на жаль, не розпочинали їх розроблення. У другому півріччі 2023 року ситуація поліпшилась (рис. 1).

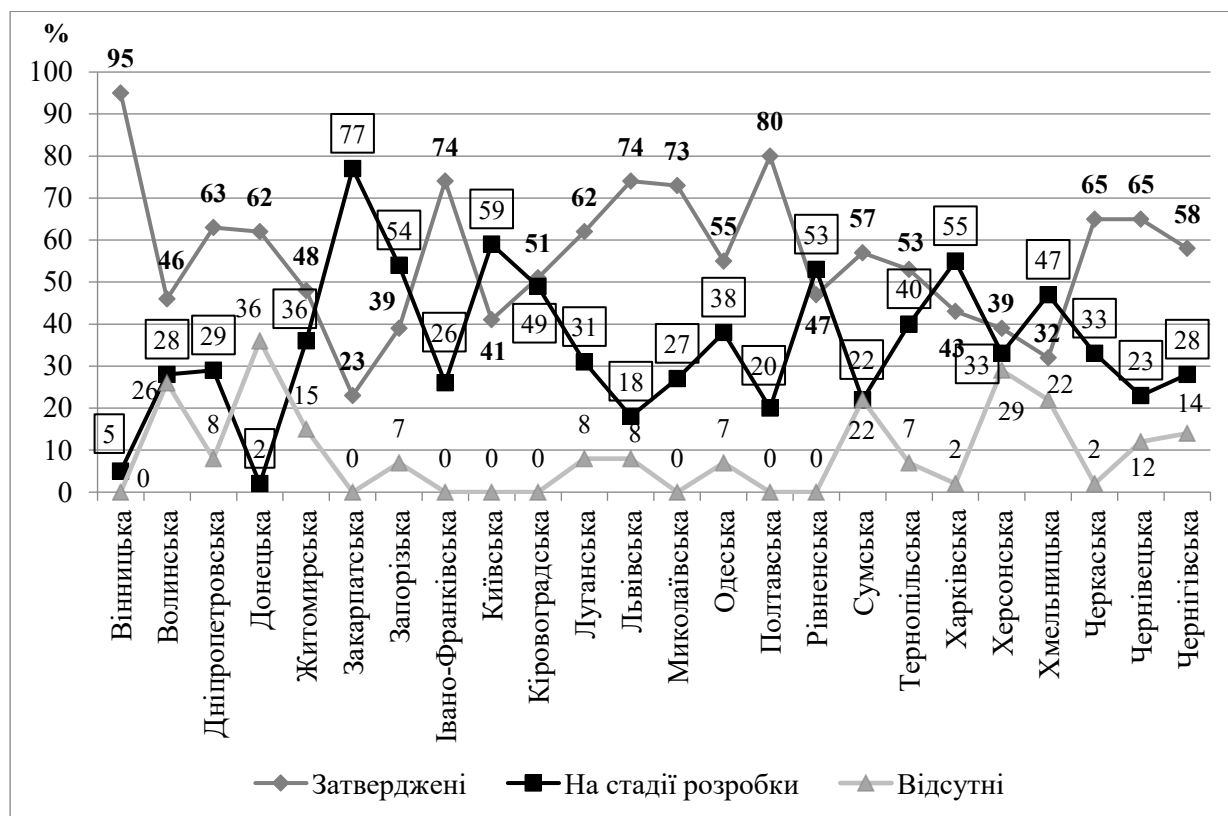

Рис. 1. Стратегії розвитку територіальних громад в областях України, II півріччя 2023 р.

Джерело: сформовано за даними Міністерство розвитку громад та територій України

Попри проблеми воєнного часу впродовж 2024-2025 рр активізувалось розроблення стратегій соціально-економічного розвитку громад, 93 % територіальних спільнот долучились до цього процесу (з них 64 % мають затверджені стратегії, 29 % громад знаходяться на етапі розроблення) та 7 % громад країни ще не розпочинали роботу над цими документами. Високу активність виявили територіальні громади Полтавської і Вінницької областей, серед яких відповідно 97 % та 95 % мають затверджені стратегії соціально-економічного розвитку, найнижчу – громади Херсонської і Запорізької областей (37 % та 39 %). Питома вага затверджених стратегій є невисокою у громадах таких областей, як Тернопільська (40 %), Київська

(43%), Закарпатська (44 %). На жаль, лише у громадах 8 областей досягнуто високих значень аналогічних показників (від 70 % і вище), для більшості областей країни частка громад із затвердженими стратегіями соціально-економічного розвитку знаходиться у діапазоні 40-70 %. Суттєві відмінності в показниках між територіальними громадами регіонів країни характеризують ситуацію з різними підходами до організації стратегування на місцях, бачення його місця в системі управління розвитком громади з боку місцевої влади, громадського активу.

В умовах війни модель стратегічне планування розвитку територіальних громад має орієнтуватись на зростання їх опірності ризикам і загрозам, здійснюватись із залученням широкого кола фахівців, які представляють профільні міністерства, бізнес, громадські структури, наукові організації, міжнародні інституції, що уможливило їх широке обговорення, досягнення компромісних рішень у разі проблем з узгодження позицій. Безумовно, вибір тієї чи іншої моделі стратегії соціально-економічного розвитку територіальної громади, спроможної забезпечити стійкий розвиток, залежить від її нагромадженого соціально-економічного потенціалу, конкурентних переваг в економічній і соціальній сферах та бачення найближчих і віддалених перспектив розвитку.

Пріоритетним завданням найближчої перспективи є формування мотиваційної основи розвитку партнерських відносин, яка б дала змогу об'єднати навіть різноспрямовані інтереси, практичні зусилля різних суб'єктів економічного і соціального розвитку з тим, щоб спрямувати їх на вирішення суспільно значущих проблем сьогодення. Це чи найскладніше прикладне завдання в сучасній організаційній системі розвитку партнерств, враховуючи зазвичай високу різновекторність потреб, інтересів і стимулів взаємодіючих сторін, їх намагання максимізувати власні переваги і тим самим посилити позиції в системі партнерства. Загальний алгоритм дій, спрямованих на розвиток стратегічного партнерства, можна представити у вигляді (рис.2).

Рис. 2. Алгоритм управлінських дій щодо розвитку стратегічного партнерства

Джерело: сформовано автором.

Пріоритетом розвитку системи публічно-приватного партнерства і планування на найближчу перспективу має бути формування ефективної системи на основі принципу вертикальної і горизонтальної узгодженості, з орієнтацією на баланс суспільних, регіональних і місцевих інтересів. Цьому сприятиме поступова реалізація таких завдань:

- подолання формального характеру партнерських структур, документів стратегічного планування; необхідність їх розроблення в межах пріоритетних завдань основних функціональних типів територій країни (полюси зростання,

деокуповані, території відновлення, прифронтові території) з урахуванням реальних можливостей нарощування потенціалу розвитку на перспективу;

- активізація функцій міжгромадівського співробітництва в реалізації завдань стратегічного партнерства і планування, зокрема сприяння і заохочення розроблення для 2-3 громад спільної стратегії розвитку, орієнтованої на реалізацію крупних соціально-економічних проєктів;
- впровадження єдиної панелі оцінних індикаторів для моніторингу ефективності діяльності створених партнерств та виконання ключових завдань стратегій територіальних громад, окремих регіонів та держави в цілому. Вони мають бути кількісно визначеними, універсальними та давати змогу всебічно оцінювати їх кінцеву результативність;
- закріплення обов'язкового використання методичних рекомендацій, розроблених Міністерством розвитку громад та територій України під час опрацювання документів стратегічного значення (дотримання стандартів гарантує відповідність стратегій загальнодержавним принципам);
- поширення кращого досвіду залучення громадськості до процесу розроблення і реалізації стратегій, що дасть змогу інтегрувати реальні потреби жителів у стратегічно значущі документи, сприятиме довготривалій життєздатності партнерських проєктів;
- закріплення положення, за яким стратегія територіальної громади стає чинною лише після її реєстрації в єдиній державній інформаційній системі (на основі DREAM). Одночасно на державному рівні розробити механізм узгодження цілей і завдань Державної стратегії регіонального розвитку, регіональних стратегій розвитку, стратегій розвитку територіальних громад;
- запровадження принципів обов'язкової валідації стратегій розвитку територіальних громад Агенцією регіонального розвитку на відповідність регіональним пріоритетам перед затвердженням на сесії місцевої ради.

У перспективі розвиток стратегічного партнерства і планування має набути усталеного, інституціоналізованого характеру, з чіткою орієнтацією на соціально значущі, потужні проєкти, що спроможні не лише консолідувати зусилля і ресурси, але й розв'язати проблеми, які тривалий час не знаходили остаточного вирішення на різних рівнях управління. Саме у

цьому полягає ключова перевага партнерства як одного з інструментів забезпечення соціально-економічного розвитку на засадах згуртованості, що відкриває нові можливості як для окремих спільнот, так і країни в цілому. Партнерство на довгострокову перспективу, організоване на засадах довіри, соціальної відповідальності за кінцеві результати (рис.3) дасть змогу прискорити відновлювальні процеси в різних регіонах країни, використовуючи ресурсну синергію та консолідацію колективних дій.

Рис. 3. Модель публічно-приватного партнерства на перспективу

Джерело: сформовано на основі [3,4,7,9].

Висновки. Розвиток партнерських відносин у соціально-економічній сфері може набути якісно нових ознак, необхідних для плідної взаємодії на різних рівнях управління лише за наявності сприятливих умов, передовсім високої заінтересованості суб'єктів у досягненні визначених цілей і завдань; сформованості мотивів, стимулів і намірів, якими керуються суб'єкти у спільних проєктах і діях; реалізації принципів рівного розподілу спільних обов'язків, емпатії, допомоги, взаємоповаги та готовності вирішувати конфлікти у разі їх виникнення. Успішні партнерські відносини ґрунтуються зазвичай на моделі колективної плідної взаємодії, передбачають рівноправність, взаємоповагу, відкриту комунікацію та спільні, взаємовигідні домовленості. Досягнення паритетного розподілу ризиків і відповідальності при реалізації великих, капіталомістких і трудомістких проєктів, є одним з ключових аспектів розвитку партнерських відносин. Модель партнерства, що передбачає чіткий розподіл відповідальності, дотримання норм і правил, має набути довгострокового характеру, ґрунтуючись на тісному зворотньому зв'язку між суб'єктами цих відносин та ресурсній синергії. Стратегії соціально-економічного розвитку громад, які відповідають запитам їхніх мешканців та спільному баченню перспектив, спроможні активізувати нарощування їх соціально-економічного потенціалу за умов залучення інвестиційних механізмів, орієнтованих на ефективне використання цифрових платформ, інтерактивних інструментів, соціальних мереж для проектування майбутнього.

Література

1. Запатріна І.В., Лебеда Т.Б. Державно-приватне партнерство як фактор економічного зростання та проблеми його розвитку в Україні. Економіст. 2011. №3. С. 52-58.
2. Зуєва Ю. Закордонні кейси з ДПП: порівняльний аналіз. Вебсайт Юридичної газети. 2020.
[URL:https://yurgazeta.com/publications/practice/derzhavnoprivatne-partnerstvo/zakordonni-keysy-z-dpp-porivnyalniy-analiz.html](https://yurgazeta.com/publications/practice/derzhavnoprivatne-partnerstvo/zakordonni-keysy-z-dpp-porivnyalniy-analiz.html)

(дата звернення: 25.03.2026).

3. Крилов Д. В. Концептуальні основи державно-приватного партнерства. Проблеми сучасних трансформацій. 2022. № 3. URL: <https://reicst.com.ua/pmt/issue/view/issue> (дата звернення: 25.03.2026)

4. Дерій Ж., Грицьку Ю., Стецик Я. Стратегія розвитку територіальних громад в умовах сучасних соціально економічних викликів. Проблеми і перспективи економіки та управління. 2025. № 3 (43). С. 150–160. URL: [https://doi.org/10.25140/2411-5215-2025-3\(43\)-150-160](https://doi.org/10.25140/2411-5215-2025-3(43)-150-160) (дата звернення: 25.03.2026).

5. Силенко М. Стратегічне планування в умовах невизначеності. Економіка та суспільство. 2024. № 69. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-69-77> (дата звернення: 15.03.2026).

6. Реформа ДПП для повоєнної відбудови: перспектива чи ризик? Transparency International Ukraine. 2023. URL: <https://ti-ukraine.org/news/reforma-dpp-dlya-povoyennoyi-vidbudovy-perspektyva-chy-ryzyk> (дата звернення: 15.03.2026).

7. Заяць Т.А., Краєвська Г.О. Державно-приватне партнерство в Україні на новому етапі розвитку. Ефективна економіка, 2026. №2, <https://www.nayka.com.ua/index.php/ee/article/view/9138/9289> (дата звернення: 15.03.2026).

8. Стан здійснення ДПП в Україні. Міністерство економіки, довкілля та сільського господарства України. 2026. URL: <https://me.gov.ua/documents/detail?lang=uk-ua&id=9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26&title=stanzdiisnenniadppvukraini> (дата звернення: 27.03.2026).

9. Заяць Т.А. Модернізація планування розвитку територіальних громад в умовах воєнного часу. Ефективна економіка. 2023. № 7. URL: <https://www.nayka.com.ua/index.php/ee/article/view/1836/1852> (дата звернення: 27.03.2026).

References

1. Zapatrina I.V., Lebeda T.B. (2011), “Public-private partnership as a factor of economic growth and problems of its development in Ukraine”, Economist, vol. 3, pp. 52-58.

2.. Zueva, Yu. (2020), “Foreign cases of PPP: comparative analysis”. Website of the Legal Newspaper, available at:

URL:<https://yurgazeta.com/publications/practice/derzhavnoprivatne-partnerstvo/zakordonni-keysy-z-dpp-porivnyalniy-analiz.html> (Accessed: 25.03.2026).

3. Krylov, D. V. (2022), "Conceptual foundations of public-private partnership. Problems of modern transformations", vol. 3, available at: <https://reicst.com.ua/pmt/issue/view/issue> (Accessed: 25.03.2026)

4. Derii, Zh., Hrytsku, Yu. and Stetsyk, Ya. (2025), "Strategy for the development of territorial communities in the context of modern socio-economic challenges", Problems and prospects of economics and management, vol. 3 (43), pp.150–160. [https://doi.org/10.25140/2411-5215-2025-3\(43\)-150-160](https://doi.org/10.25140/2411-5215-2025-3(43)-150-160).

5. Silenko, M. (2024), "Strategic planning in conditions of uncertainty," Economy and society, vol. 69. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-69-77>.

6. Transparency International Ukraine, (2023), "PPP Reform for Post-War Reconstruction: Prospect or Risk?", available at: <https://ti-ukraine.org/news/reforma-dpp-dlya-povoyennoyi-vidbudovy-perspektyva-chy-ryzyk> (Accessed: 15.03.2026).

7. Zaiats, T., Kraievska H. (2026), "Public-private partnership in Ukraine at a new stage of development", Effective economy, vol. 2, available at: <https://www.nayka.com.ua/index.php/ee/article/view/9138/9289> (Accessed: 15.03.2026).

8. Ministry of Economy, Environment and Agriculture of Ukraine, (2026), "Status of PPP Implementation in Ukraine", available at: <https://me.gov.ua/documents/detail?lang=uk-ua&id=9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26&title=stanzdiisnenniadppvukraini> (Accessed: 27.03.2026).

9. Zaiats, T.A. (2023), "Modernization of planning for the development of territorial communities in wartime", Effective Economy, vol. 7, available at: <https://www.nayka.com.ua/index.php/ee/article/view/1836/1852> (Accessed: 27.03.2026).

Отримано редакцією журналу / Received: 09.04.26

Прорецензовано / Revised: 20.04.26

Дата публікації / Published: 23.04.26